

278

2742-2751

IV. Kitartani a szeretetben

2742 "Szüntelenül imádkozzatok" (1Tesz 5,17), "minden időben és mindenért adjatok hálát az Atyaistennek a mi Urunk Jézus Krisztus nevében" (Ef 5,20). "Minden alkalommal imádkozzatok a Lélekben könyörögve és imákat mondva. Legyetek éberek és imádkozzatok kitartóan az összes szentekért." (Ef 6,18) "Azt nem parancsolták nekünk, hogy mindig dolgozzunk, virrassunk és böjtöljünk; de a szünet nélküli imádságra Törvény kötelez." Ez a fáradhatatlan buzgóság csak szeretetből fakadhat. Az imádság harca nehézségünk és lustaságunk ellen az alázatos, bizakodó és állhatatos szeretet harca. Ez a szeretet nyitja meg szívünket a hit három éltető és ragyogó fölismerése előtt:

2743 Imádkozni mindig lehetséges: a keresztény ember ideje a föltámadt Krisztus ideje, aki velünk van "minden nap" (Mt 28,20), bármilyen viharok tombolnak is. A mi időnk Isten kezében van. "A piacon forgolódnó vagy úton lévő férfi is imádkozhat figyelmesen; a műhelyében ülő vagy bőrrel dolgozó varga a lelkét Istenhez fordíthatja; a föl-alá futkosó vagy a konyhában dolgozó szolgál a szíve mélyéből figyelmesen imádkozhat."

2744 Az imádság életszükséglet. Az ellentétből való bizonyítás nem kevésbé meggyőző: ha nem hagyjuk magunkat a Lélek által vezetni, ismét visszaesünk a bűn szolgaságába. Hogyan lehet a Szentlélek "a mi életünk", ha a szívünk távol van tőle? "Páratlan dolog az imádság; ez az, ami a lehetetlent lehetővé, a nehezet könnyűvé teszi (...). Lehetetlen, hogy az imádkozó ember (...) bűnbeessék."

"Aki imádkozik, biztosan megmenekül; aki nem imádkozik, biztosan elkárhozik."

2745 A keresztény imádság és a keresztény élet elválaszthatatlan egymástól. Mert ugyanarról a szeretetről és ugyanarról a szeretetből fakadó lemondásról van szó. Ugyanarról a gyermeki és szerető igazodásról az Atya szeretető tervéhez; ugyanarról az átalakító egységről a Szentlélekben, aki egyre inkább hasonlónak tesz Jézus Krisztushoz; ugyanarról a minden ember iránti szeretetről, arról a szeretetről, amellyel Jézus szeretett minket. "Bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ez az én parancsom: Szeressétek egymást!" (Jn 15,16--17)

"Az imádkozik szünet nélkül, aki kötelező teendőivel összeköti az imádságot, és az imádságot összeköti megfelelő cselekedetekkel; azt ugyanis, hogy szünet nélkül imádkozzatok, ezen az egy módon tudjuk mint lehetséges parancsot fogadni."

JÉZUS ÓRÁJÁNAK IMÁJA

2746 Jézus, amikor eljött az Ő órája, az Atyához imádkozik. Imádsága -- a leghosszabb imája, amit az evangélium ránk hagyott -- átfogja a teremtés és az üdvösség egész rendjét, miként halálát és föltámadását is. Jézus órájának imája mindig az övé marad, miként a húsvétja is, mely -- mivel "egyszer s mindenkorra" történt -- jelenvaló marad Egyházának liturgiájában.

2747 A keresztény hagyomány méltán nevezi Jézus "papi" imájának. A mi Főpapunk imája ez, elválaszthatatlan áldozatától, az Atyához való átmenetelétől ("pászkájától", 'húsvétjától'), melyben teljes önmagát egészen az Atyának "szenteli".

2748 Ebben a húsvéti, áldozati imában minden "összefoglaltatik" Őbenne: Isten és a világ, az Ige és a test, az örök élet és az idő, a szeretet, mely odaadja magát, és a bűn, mely ezt a szeretetet elárulja, a jelenlévő tanítványok és azok, akik szavukra hinni fognak Őbenne; a kiüresítés és a dicsőség. Az Egység imája ez.

2749 Jézus egészen teljesítette az Atya művét, és az Ő imádsága, miként áldozata is, kiterjed az idők végezetéig. Az Óra imádsága betölti a végső időket, és beteljesedésükhöz vezeti azokat. Jézus, a Fiú, akinek az Atya mindent odaajándékozott, egészen az Atyának adja magát, s ugyanakkor emelkedett szabadsággal fejezi ki magát a hatalom miatt, melyet az Atya adott neki minden test fölött. A Fiú, aki Szolgává lett, az Úr, Pantokrátor. Főpapunk, aki értünk imádkozik, Az is, aki imádkozik bennünk, és Isten, aki meghallgat minket.

2750 Az Úr Jézus szent Nevébe behatolva tudjuk fölfogni belülről az imádságot, amelyre Ő tanít minket: "Miatyánk!" Papi imája belülről sugallja az "Atya-imádság" nagy kéréseit: a törődést az Atya Nevével, az Ő országáért (dicsőségéért) égő buzgóságot, az Atya akaratának, üdvözítő tervének teljesítését és a gonosztól való szabadítást.

2751 Végül ebben az imádságban nyilatkoztatja ki és adja nekünk Jézus az Atya és a Fiú elválaszthatatlan "ismeretét," ami maga az imádságos élet misztériuma.